

OBDOBÍ
ČARODĚJŮ

Rachel Griffinová

FRAGMENT

Období čarodějů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rachel Griffinová
Období čarodějů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OBDOBÍ ČARODĚJŮ

Rachel Griffinová

FRAGMENT

*Pro Tylera.
Jsi moje slunce.*

LÉTO

Kapitola první

*„Být vždyčarem znamená dvě věci:
jste mocní a jste nebezpeční.“*

– Období všeho

Všechno kolem hoří, všude je tolik plamenů, až se zdá, že vzplála i samotná obloha. Slunce už dávno zmizelo, zahalilo se do oparu kouře a popela, jeho kouzlo mnou však stále proudí.

Požár už zuří šest dní. Vznikl nepatrnou jiskrou, ale vmžiku se změnil ve všestravující živel, jehož plameny se rychle šíří nečekanými směry, jako kdyby jim byl někdo v patách.

Zažehnout oheň byla hračka. Jenže zastavit ho je něco úplně jiného.

Jde o poslední lekci zvládání požárů v tomto období, která je intenzivnější než všechny předchozí dohromady. Oheň je větší. Plameny šlehají výš. A zem je vyprahlejší.

Jenže požáry dnes představují skutečnou hrozbu, a proto se musíme naučit jim čelit. Do naší školy se sjelo víc než sto čarodějů z celého světa, aby tento výcvik podstoupili.

Přítomnost dalších čarodějů mi pomáhá. Čarodějové vládnoucí silami jara – květočarové – poskytují palivo, díky nim vyrostou lány stromů, které oheň přizívají. Zimočarové ze dřeva před tím, než ho zbaví listí, vysuší veškerou vlhkost a čarodějové podzimu – listočarové – stojí podél obvodu louky, kde se cvičíme, a dávají pozor, aby se oheň nerozšířil dál.

Cvičit musíme, to ovšem neznamená, že přitom spálíme na uhel celé naše školní pozemky.

Zbytek už mají na starost létočarové a náš úkol je jediný: přivolat déšť.

Není to snadné. Čarodějové zimy z půdy vysušili tolik vody, že spíš než hlínu připomíná piliny.

Pálí mě oči a na zpocené tváři se mi usadila vrstva popela. Hlavu mám zakloněnou, ruce rozpažené a žilami mi proudí energie. Magie léta je v neustálém pohybu, silná a mocná, a já se ji snažím nasměřovat přímo k lesu, kde zemi zvlhčuje voda a mezi stromy protéká líný potůček. Čarodějové kolem následují mého příkladu a já jejich síly posílám dál do hlubiny lesa.

Proplétají se mezi kmeny a vinou se v podrostu, dokud nenarazí na obzvlášť vlhký pás země. Když se žár mého kouzla spojí s chladnou vlhkostí vody, naskočí mi husí kůže. V půdě se tu skrývá dostatek vody na to, aby se z ní zformovaly mraky, uhasily oheň a vyčistily okolní vzduch od kouře.

Společné lekce tady na cvičné louce se účastním poprvé od doby, kdy jsem tu před rokem trénovala se svojí nejlepší přítelkyní. Od doby, kdy má kouzelná moc vytryskla světelným zábleskem, stejně jasným jako dnešní oheň přede mnou, směrem k ní. Od doby, kdy vykřikla tak pronikavě, že mi ozvěna jejího hlasu dodnes zní v uších.

Pokusím se vzpomínku potlačit, přesto mi však tělem projede nepříjemný záchvěv.

„Soustřed' se, Claro.“ Hlas pana Harta stojícího za mnou je vyrovnaný a jistý. „To zvládneš.“

Zhluboka se nadechnu a znovu zaměřím svou pozornost k ohni. Oči mám zavřené, ale přesto jimi proniká rudooranžová záře plamenů, tlumený žár, který uvidím ještě dlouho poté, co oheň dohoří.

„Teď,“ vyzve mě pan Hart.

Ostatní létočarové ke mně vyšlou svá kouzla a ta se propletou s mým. Pod jejich tíhou celá ztuhnu napětím. Spojené síly nás všech jsou o tolik mocnější než jednotlivé paprsky poletující lesem, stejně jako je tapiserie mnohem silnější než její samostatná vlákna.

Jenže jsou tak těžké.

Většina čarodějů by jejich tíhu neunesla. Takové kouzlo dokážou ovládat pouze čarodějové propojení se všemi ročními obdobími. Jsou však nesmírně vzácní a v generaci našich učitelů se žádný takový neobjevil – já jsem první za celých sto let –, takže se tu učíme vlastně všichni. Cítím se však ohromně nesvá, když mám nést na bedrech sílu kouzel tolika z nás.

Vždycky to tak je.

„Dýchej zhluboka, Claro,“ radí mi pan Hart. „Máš to pod kontrolou.“

Třesou se mi ruce. Je mi horko, žár z ohně se spojuje se spalující silou slunce. Kouzla kolem těžce visí na mém vlastním a já soustředím veškerou svou energii na to, abych dokázala vlhkost z půdy vytáhnout.

Konečně se nad stromy utvoří drobný obláček.

„To je ono. Pěkně a jednoduše,“ pronese pan Hart.

Mrak se zvětšuje a je čím dál tmavší. Nitro se mi nadouvá kouzly, která se chtějí dostat ven, až se mi z té nezměrné síly roztočí hlava. Je to děsivý pocit, jako kdybych nad sebou měla každým okamžikem ztratit kontrolu.

Už se mi to stalo dvakrát. Hrůza, která mě dosud straší ve snech, přispívá k tomu, aby se to už nikdy neopakovalo.

Na kůži se mi perlí pot a každý mělký nádech mi dělá potíže, jako bych lapala po dechu na vrcholu Mount Everestu namísto uprostřed louky v Pensylvánii.

Zmírním sílu kouzelného paprsku a dovolím si tři pořádné nádechy. Jen tři. Potom začnu znovu.

Z oblohy se místo deště snáší popel a plameny vyskakují směrem k nebi, jako by se mi vysmívaly.

Vlákno mého kouzla se vznáší nad lesním podrostem. Vyšlu z konečků prstů jen tolik energie, abych ho i nadále dokázala ovládat.

„Děšť,“ zašeptám.

Ze země se vznese ochlazená voda, zformuje se v nepatrné kapky, a mým úkolem je spojit je, dokud nebudou příliš těžké, než aby se udržely ve vzduchu.

To je ono. Dokážu to.

Nechám mrak poodletět dál od stromů, posílám ho blíž a blíž k plamenům, dokud se nevznáší přímo nad srdcem požáru.

Síly kolem mě víří jako větrná smršť. Spirálou je vyšlu do vzduchu přímo ke kapkám, které nesou dešť.

V těle se mi vzdme další vlna kouzelné moci, zoufale se snaží dostat ven a okrádá mě o dech. Jako bych v sobě měla hlubokou studnu, bojím se však vypustit tu sílu na povrch, bojím se, co by se stalo, kdybych to udělala. Vyšlu tenký kouzelný paprsek, kterým však bobtnající tlak ani zdaleka neuvolním, a zbylé kouzlo opět nasměřuju zpátky dolů.

Nestačí to.

Dešťový mráček se zatřepotá a hrozí, že veškerá snaha vyjde nazmar. Potřebuje víc energie.

„Přestaň se tomu bránit,“ ozve se za mnou pan Hart. „Otevři se tomu. Máš nad sebou kontrolu.“

Jenže se mýlí. Kdybych svou sílu pustila ven, připomínala by vodu z protržené přehrady. Doufat, že si sama najde správnou cestu, by bylo stejně beznadějně. Vím, co jsem zač. Vím, jaké škody dokážu napáchat.

Na vlnící se dešťový mráček i na mě se upírají desítky párů očí. Zaměřím pozornost na to, abych ovládla proud vlastního kouzla a zároveň paprsky všech ostatních, ale chybí mi jistota.

Už toho nejsem schopná.

Nedokážu to.

Kouzelné vlákno se přetrhne a jeho energie vyrazí všemi směry jako splašená ohnivá hadice.

Čarodějové stojící za mnou naráz zklamaně vydechnou. Nechám paže klesnout k bokům a nohy se pode mnou podlomí, protože náhle zmizelo také napětí, které mě nutilo stát vzpřímeně. Svezu se k zemi; rázem mě naplní nesmírné vyčerpání. Dokázala bych usnout přímo tady, na zemi pokryté pilinami, obklopená ohněm a dalšími čaroději.

Zavřu oči, zatímco pan Hart začne vyrovnaným hlasem udílet pokyny ostatním.

„Dobrá, všichni ze severovýchodního rohu půjdete s Emily. Severozápad k Joshovi. Jihovýchod má na starost Lee a jihozápad Grace. Pojdme ten požár uhasit.“ Hlas pana Harta nenese známky rozčilení, ale díky naší roční spolupráci na něm poznám, že i on je zklamaný.

Během několika minut se ve vzduchu znovu objeví čtyři silné kouzelné paprsky a mrak nad požárem tmavne a začíná se zvětšovat. Emily, Josh, Lee i Grace mávají pažemi vzhůru, až veškerá voda, kterou se jim podařilo ze země přivolat, stoupá do vzduchu, stále výš a výš.

Vtom všichni společně tlesknou a kapky vody nad jejich hlavami se spojí v celek, příliš těžký, než aby se nadále udržel ve vzduchu.

Vzhlédnu. Když se mé tváře dotkne první dešťová kapka, udělá se mi mdlo. Bylo potřeba sil čtyř našich nejmocnějších čarodějů k tomu, co bych měla zvládnout já sama. Pěkně a jednoduše.

Dopadne na mě další a další kapka.

Potom se nebe protrhne.

Všude kolem mě propukne jásot, který se smísí se zvukem deště. Lidé se navzájem poplácávají po zádech a objímají. Josh mě zvedne do náruče, až se mi

nohy odlepi od země, obejmeme mě kolem pasu a radostně se se mnou zatočí, jako kdybych právě neselhala před zraky celé školy.

Vlasy mám úplně promočené a oblečení se mi lepí na kůži. Josh mě postaví zpátky na zem a plácne si s okolostojícími čaroději.

„Dokázali jsme to,“ jáásá, chytí mě kolem ramen a políbí mě na spánek.

Jenomže školní cvičení nejsou totéž jako zuřivé požáry, které právě řádí v Kalifornii. Až letos studium dokončíme, bude na nás, abychom se vypořádali s těmi skutečnými, které se navíc neustále zhoršují.

Čarodějové se o zemskou atmosféru starají už celá staletí a snaží se, aby zůstala stabilní a vyrovnaná. Zatím se nám to pokaždé dařilo. Vždycky jsme byli dostatečně silní, aby to tak zůstalo.

Avšak soumrachní – ti, kteří neumějí kouzlit – se nechali zcela unést tím, co tenhle chráněný svět nabízí. Svět, jehož každičký centimetr mohou využít k vlastnímu užítku. A tak dovedli jeho i naše možnosti až na hranici únosnosti. Nejprve jsme jim nebránili, sami nakaženi jejich nadšením. Potom se však nadšení změnilo v nenasytost, odmítli zpomalit a naslouchat našim varováním. Hnali se vpřed a chovali se, jako kdyby i naše kouzelná moc byla nevyčerpatelná. Jako kdyby byla nevyčerpatelná naše planeta. A nyní překročili veškeré meze.

Pokoušeli jsme se přizpůsobit situaci a vypořádat se s měnící se atmosférou sami, ale už na všechno nestačíme. Jako bychom se snažili zhasit svíčku, zatímco je v plamenech celý dům. Jakmile jsme si uvědomili, že naše planeta nejvíc ze všeho potřebuje období klidu, prosili jsme soumrachné naším i jejím jménem, byli však proti nám ve značné přesile. Přes svou chamtivost nebyli schopní vidět důsledky svého jednání, obdělávali půdu, která měla zůstat nedotčená, a zatoužili ovládat také území zaslíbená divočině.

K udržení toho všeho naše kouzelné schopnosti nestačí.

A teď se nám atmosféra hroutí před očima.

Ještě před třemi lety jsme se proti požárům takhle intenzivně cvičit nemuseli. Ano, šířily se a působily škody, ale čarodějům se pokaždé podařilo dostat je pod kontrolu ještě před tím, než zničily vše kolem. Dnes je nás však příliš málo na to, abychom vzdorovali tomu, jak se Země proti nám brání. Přemýšlím o všech těch lánech půdy, které lehly popelem nejen v Kalifornii, ale také v Kanadě, v Austrálii nebo v jižní Africe, a vidím to čím dál zřetelněji. Tak bolestně jasně.

Nestačíme na to, a naši představitelé se spoléhají, že já dokážu situaci zvrátit. Nějakým *zásadním* způsobem. Na to by však spoléhat neměli.

Než dokončím školu, sotva budu schopná jakkoli pomoci.

Kapitola druhá

*„Pamatujte: rozhodnutí, které dnes učiníte,
dolehne i na vaše budoucí já.“*

– Období všeho

Zdržím se na louce nezvykle dlouho. Zem je pokrytá popelem a roztroušenými řeřavějícími uhlíky, které vysílají k mrakům obláčky kouře. Těžko uvěřit, že právě na téhle louce byl před pouhými třemi dny vztyčen vzdušný stan, abychom Letním plesem uctili konec tohoto období.

Slunce kleslo za obzor a všude kolem vládne ticho.

Nadešly poslední okamžiky léta. Dnes, o podzimní rovnodennosti, zaplaví čarodějové okolní zahrady, aby přivítali příchod podzimu. Létočarové budou truchlit nad koncem svého období a listočarové začnou slavit. Najednou za sebou zaslechnu čísi kroky. Ohlédnu se a spatřím pana Harta, blížícího se ke mně přes zčernalé spáleniště. Zítřka se sem vrátí květočarové a potom tu tráva během několika dní znovu doroste. Za týden už tady po zuřivém požáru nezůstane ani stopa.

Pan Hart si roztáhne deku, posadí se na ni a spolu se mnou se zadívá na stoupající sloupce dýmu. Po několika minutách promluví: „Co se to dnes stalo?“

„Nejsem dost silná.“ Vyhnu se jeho pohledu.

„Tady nejde o sílu, Claro. Po celou dobu, co tě učím, se pořád držíš zpátky.“ Otevřu ústa, abych něco namítla, on však zvedne ruku, aby mě umlčel. „Dělám to už opravdu dlouho. Většina mých studentů se musí potýkat s tím, že neumějí svou moc vypustit ven. Víím, jak to vypadá. Jenže ty neustále bojuješ *proti* ní, snažíš se ji udržet v sobě. Proč?“

Upírám oči na holou zem před sebou.

„Vy víte proč,“ zašeptám. Nebyl u toho, když moje nejlepší přítelkyně zemřela, když si ji moje kouzlo našlo a v okamžiku – ve chvíli kratší než nadechnutí – ji zabilo. Ale doslechl se o tom. A přesto se mi nikdy nezačal vyhýbat. Když se ujal mého vzdělávání, nikdy si nedělal starost s tím, že by mohl sdílet Nikkiin osud.

Sblížili jsme se ve chvíli, kdy se ode mě všichni ostatní odvrátili.

„Mám jí v sobě příliš,“ vysvětlím, „a nedokážu ji ovládnout.“

„A nedokážeš to ani v budoucnu, pokud mi nedovolíš, abych tě to naučil. Vážně chceš celý život prožít ve strachu z toho, kým jsi? Kontrola nad mocí nepřijde, když se ji budeš zdráhat použít, Claro; dostaví se, jakmile svou moc ovládneš. Představ si, kolik dobrého bys mohla dokázat, kdybys opravdu chtěla.“

„Jak můžu chtít něco, co mě už o tolik připravilo?“ zeptám se.

Pan Hart hledí přímo před sebe. Potom si posune brýle na kořen nosu a v kudrnatých bílých vlasech se mu přitom zatřpytí měsíční světlo.

„Jednou se budeš muset přestat trestat za to, co nemůžeš změnit. Naučit se ovládnout své schopnosti neznamena, že přijmeš ztráty, které ti způsobily. Musíš přestat stavět tyhle dvě věci na roveň.“

„Říkáte to, jako kdyby to bylo snadné.“

„To není. Je to nejspíš to nejtěžší, co tě v životě čeká.“

Oči se mi zalijí slzami, a tak raději skloním hlavu. Před panem Hartem jsem ještě nikdy neplakala a nechci s tím začínat ani teď.

„Tak proč to vůbec dělat?“

„Protože si zasloužíš klid myslí.“

V tom se však mýlí. Nezasloužím si ho.

Chápu, že na pana Harta tlačí lidé shora. On mě ale nikdy do ničeho nenutí a mně to tak vyhovuje. Vychází mi vstříc. Jenže v tuhle chvíli už bych měla být tou nejemocnější žijící čarodějkou a škole s námi oběma pomalu dochází trpělivost.

„Kromě toho, nejsi z toho všeho unavená?“

„Unavená?“ nechápu.

„Boj s vlastní silou tě připravuje o spoustu energie, o hodně víc, než kolik by jí bylo potřeba k tomu, abys ji jednoduše využila.“

„Nemohl byste prostě všem vysvětlit, že moje schopnosti nejsou k ničemu?“

„To by mi nikdo neuvěřil. Máš je v sobě, Claro, ať chceš, nebo ne. Potřebujeme tě.“

Došla mi slova. Škola na mě tlačí, jako kdybych měla odpověď na všechno, jako kdybych sama dokázala v přírodě znovu nastolit ztracenou rovnováhu. Ale

jestli je to tak, jestli se ode mě čeká, že využiju všechnu sílu, kterou v sobě mám, nikdy už se nesmí obrátit proti někomu, koho mám ráda. S ortelem smrti bych se nevyrovnala.

Stála mě už hodně, *příliš*, a právě kvůli tomu jsem začala svou magii nenávidět.

„Podívej se na mě.“ Pan Hart se na mě poprvé od svého příchodu obrátil a naše pohledy se setkají. „Co jsem ti řekl, když jsme začali spolupracovat?“

„Nikdy mi nelži. Říkej vždycky všechno tak, jak to je.“

Přikývne. „A takhle to je.“

Potom se na dlouhou chvíli odmlčíme. Tma už pomalu pokryla celé spáleniště kolem a nad hlavami se nám jasně rozzářily hvězdy. V dále se zvedl mírný větřík a rozehnal zbytky doutnajícího kouře směrem k lesu.

„Ano, jsem unavená,“ řeknu konečně hlasem sotva slyšitelnějším než šepot. „Jsem hrozně unavená.“

A pak mi poprvé před panem Hartem vytrysknou slzy.

Když se konečně vrátím do svého malého domku u lesa, připozdívá se. Staré šindele na střeše nesou stopy nepřízně počasí, ale skleněné tabulky ve dvou malých oknech jsou pečlivě vyleštěné. Jejich čištěním jsem téměř posedlá, protože představují jedinou cestu, kudy do domku může proniknout denní světlo. Obydlí postavili asi před padesáti lety pro místního školníka, ten se však oženil a odstěhoval mimo kampus, takže tu celé roky nikdo nebydlel.

Dokud jsem nepřišla já. Z popraskaného bílého stropu jsem oprášila vrstvu pavučin a stěny jsem otírala tak dlouho, dokud z nich nezmizel všechen prach a hřejivé dřevěné obložení nezářilo čistotou. Ať jsem ale dělala, co jsem mohla, nikdy se mi odtud nepodařilo vyhnat zatuchlý pach hniloby. Dnes už ho ani nevnímám.

Občas uvažuji nad tím, jestli mi vůbec někdy přestane působit bolest mítet pokoje ostatních studentů. Když Nikki zemřela, bydlela jsem v Letním domě, jenže potom mě vedení školy donutilo přestěhovat se do téhle malé chaty na okraji školní zahrady.

Nejdřív mě to vážně trápilo. Odstěhovat se z ložnice, kde bydlela i Nikki, pro mě bylo téměř jako ztratit ji znovu. Chápala jsem však, proč už tam pro mě nebylo místo.

Když zemře někdo, koho jste měli až příliš rádi, potlačíte v sobě část svého já, která byla schopná milovat. A pak se před ostatními uzavřete ve zchátralém domku a postaráte se o to, aby se nic z toho už nikdy neopakovalo.

Opřu se do dveří, a jakmile vstoupím dovnitř, prkna v podlaze mi pod nohama zaskřípají. Čeká tu na mě Josh, uvelebený v mé židli u psacího stolu. Vedle sebe má Equinoxe, který vrní a štouchá ho černou hlavou do boku.

„Co tady děláš?“

„Je to moje poslední noc. Chci ji strávit s tebou.“ Poškrábe Noxe na hlavě. „A s tebou, Noxi,“ dodá. Když je unavený, jeho přízvuk je výraznější. Zítřka odletí zpátky do své školy uprostřed anglického venkova a už se nikdy neuvídíme.

Přijel sem před třemi týdny, aby se naučil ovládat zuřivé požáry. Jelikož je příliš arogantní, nedbal varování, která se o mně doslechla, a já jsem se nebránila, protože nehrozilo, že bych se do něj opravdu zamilovala.

Před lety by k tomu možná došlo, ale dnes rozhodně ne.

Kromě toho právě nastala rovnodennost, a jakmile léto přejde v podzim, uvadne i veškerý cit, který k Joshovi chovám. Takové je být vždyčarem – spojení se všemi ročními obdobími zároveň znamená, že se měním spolu s nimi.

Zítřka ráno bude moje slabost pro Joshe pryč, právě včas, aby se mohl vrátit zpět do Londýna.

Teď je však stále ještě léto a já nejvíc ze všeho potřebuju cítit falešnou útěchu jeho hřejivého těla vedle svého.

„Tak tedy zůstaň,“ řeknu.

Vezmu Joshe za ruku a on mě třemi kroky následuje až k posteli. Pevně si mě k sobě přivine a přitiskne mi rty ke krku.

Až do téhle chvíle jsem si neuvědomila, jak moc to – a jeho – potřebuju. Zavřu oči a těžkosti dne nechám odplout pryč. Ráno se mi znovu připomenou, ale teď netoužím po ničem jiném než přestat myslet, odstříhnout se od starostí, očekávání a zdrcujícího pocitu viny, které se mi neustále honí hlavou.

Přitáhnu si Joshe k sobě na postel a jediné, co cítím, je váha jeho těla na mém. Alespoň ještě pro tuhle noc můžu předstírat, že nejsem tak strašně osamělá, tak prázdná.

Předstírat, že si pamatuju, jaké to je někoho milovat. A být milována.

A tak to dělám. Předstírám.

Naplníme okolní temnotu hlasitými vzdechy, propletenými údy a naběhlými rty, a než se měsíc vyhoupne na nejvyšší bod na obloze, Josh se vedle mě propadne do spánku.

Podzimní rovnodennost přijde za sedm minut.

Za sedm minut a jednu vteřinu na mě těžce dolehne realita mého života. Má magie se změní, aby se sladila s podzimem, a já se stanu vzdálenější verzí sebe samé.

Náhle mě popadne vztek, žilami mi proudí spalující zlost. Nestačí, že představuju nebezpečí, že jsou moji nejbližší mou kouzelnou mocí ohroženi. Ještě k tomu se musím měnit s ročními obdobími a sledovat, jak mě já odplouvá jako listy v proudu řeky.

Kůže se mi rozpálí a najednou dýchám mělce a zrychleně. Dělán, co můžu, abych zůstala klidná, ale cosi ve mně praská. Je mi špatně z toho, že ztrácím všechno, co mám ráda.

Že ztrácím sebe.

Slunce si mě přitáhne k podzimu stejně, jako měsíc ovládá příliv a odliv.

Sevrže se mi hrud'. V útrokách cítím tak hlubokou a silnou bolest, až bych se vsadila, že musí proniknout skrze má záda přímo k Joshovu ležícímu tělu.

Ještě čtyři minuty.

Celé tělo mě bolí ze snahy ovládnout se a zůstat dokonale nehybná, aby si Josh nevšiml, jak jsem vnitřně rozervaná. Zavrtí se, stisk jeho paže zesílí a přivine si mě k sobě blíž.

V pokoji se ozývá pouze jeho pomalé, pravidelné oddechování. Pokusím se sladit svůj dech s jeho.

Třicet vteřin.

Přítisknu se k Joshovi co nejbliž tak, aby mezi námi nezbyl ani ten nejmenší kousek místa.

Tentokrát budu bojovat. Chytím se Joshe a odmítnu se ho vzdát. Rovnodennost přijde, ale já zůstanu přímo tady. Chci zůstat přímo tady.

Sevržu Joshovu paži; ospale zamumlá mé jméno a zaboří mi tvář do vlasů.

Když mi páteří projede chladný záchvěv, schoulím se k němu, stisknu ho oběma rukama a odmítám ho pustit.

Tři.

Nepustím ho.

Dva.

Nepustím.

Jedna.

PODZIM

Kapitola třetí

*„První podzimní den je významný tím, že se ovzduší
pozvolna naplní štíplavě bodavým větříkem,
který vytlačí poslední zbytky léta. Roční období na sebe žárli
a střídavou nadvládou si navzájem nepřejí.“*

– Období všeho

Pustím Joshovu paži. Horké dlaně se mi pevným sevřením zpotily. Dech se mi pomalu zklidní a můj vnitřní vztek se mění v rezignaci.

Prohrála jsem. Zase.

Nevím, proč to pořád zkouším, proč sama sebe trápím. Vždycky to skončí stejně.

Přesto však neodolám představě, jaké by to bylo, usínat s vědomím absolutní jistoty, že se mé city k člověku ležícímu vedle mě do rána nezmění. Okamžitě však tuhle myšlenku zaplaším.

Nikdy se neprobudím s absolutní jistotou ohledně čehokoli, natož pak toho, jak se budu cítit.

Jsme si s Joshem příliš blízcí. Vyklouznu z postele, abych otevřela okno do-kořán. Podzimní vzduch štípe a zpoza okenní tabulky se do domku vkrádá bezmračná noc.

Josh se zavrtí. Obléknu si teplákovku a postavím na čaj. Dívám se na něj, jak spí, tak nehybně a klidně. Vzbudí se teprve, když se konvice s horkou vodou rozpíská.

Jeho přítomnost nepůsobí tak silně jako dřív. S tím, jak se mění pozice Země vůči Slunci a léto zůstává za námi, slábne i Joshova magie. Plné síly dosáhne opět až ve chvíli, kdy se léto vrátí, a tehdy pro něj znovu nastanou tři výjimečné měsíce.

Dnes však působí utlumeně a pochmurně, vidím mu to ve tváři.

Já tak nevypadám, protože moje síla neslábne. Neztrácí na intenzitě. Jen se prostě mění.

„Přeji ti hezkou rovnodennost.“ Jeho hlas zjemní náznak smutku.

„I tobě. Čaj?“

Přikývne. Natáhnu se pro dva hrnky v rohu kuchyňské linky. Josh vstane, oblékne se a potom se znovu posadí na kraj postele.

Přestože je hluboká noc, zvenku slyším ostatní čaroděje, kteří oslavují příchod podzimu. Zatímco připravuju čaj, Joshovy modré oči sledují každý můj pohyb.

Podám mu šálek a přisednu si k němu na židli vedle postele. Mezi námi stoupá a víří horká pára.

„Poslyš, dnes máš narozeniny, vid?“

„Mám,“ odvětim. „Jak to víš?“

„Pan Hart se o tom zmínil.“ Pozvedne svůj hrnek mým směrem. „Všechno nejlepší, Claro.“

„Díky.“ Nepatrně se na něj usměju, ale oči k němu nezvednu.

Všichni čarodějové přicházejí na svět buď během slunovratu, nebo rovnodennosti, nikdo však neví přesně, jak je možné, že jsou vždyčarové spojeni se všemi ročními obdobími. Já jsem se narodila v den podzimní rovnodennosti, tudíž bych měla být obyčejným listočarem. Místo toho se však během mého narození cosi přihodilo, a proto jsem tím, kým jsem: dívkou, která se sotva odváží pohlédnout na kluka vedle sebe, protože veškeré její city vůči němu se právě vmžiku vytratily.

„Vážně jsi nepřeháněla, když jsi říkala, že budeš jiná,“ poznamená Josh. Ačkoli jeho tón není agresivní ani hrubý, je z jeho slov cítit urážka. „Tvoje chování, způsob, jakým se pohybuješ... Vypadáš, jako by ses přede mnou uzavřela.“

Nic na to neřeknu.

„Jaké to je?“ zeptá se.

Jeho otázka mě zastihne nepřipravenou. „Jaké je co?“

„Ta změna. Přechod od léta k podzimu. To všechno.“

Na tohle se mě nikdo před ním ještě nezeptal, ne takhle. Jakmile vyjde na jevo, že můj zájem ochladl, všichni se snaží co nejrychleji zmizet a já jim to nemám za zlé. Zdá se však, že Joshe to upřímně zajímá.

„Nejdřív se celá roztřesu, jako kdyby mě někdo vrhl z horké vířivky přímo do oceánu. Přestože vím, co přijde, není snadné se na to připravit. Moje magie

se v jednom okamžiku úplně změní; ta podzimní není stejně intenzivní jako letní, takže se všechno trochu zpomalí. A mám dojem, že se zpomalím i já. Ať už jsem v létě cítila jakoukoli vášň, teď je pryč.“ Usrknou si horkého čaje a zavrtím se na židli.

„Jako ta ke mně?“ zeptá se.

„Přesně.“

Trhne sebou a zadívá se do svého hrnku.

„Omlouvám se, Joshi,“ řeknu jemně, přestože ve mně všechno křičí. Nesnáším, když se musím omlouvat za to, kým jsem.

Nebo možná nesnáším právě to, kým jsem.

Nejsem si jistá.

„S tím si nedělej starosti,“ odpoví. „Koneckonců jsi mě přece varovala.“ Mluví nenuceně a vyrovnaně, ale za jeho úsměvem se skrývá smutek.

Otevřeným oknem se k nám donesou zvuky smíchu a zpěvu. „Věř mi, je to lepší než ta druhá možnost.“ Hned jak svá slova vyřknu, nejraději bych je vzala zpět. Zítra odjíždí, nepotřebuje znát tu část mého já, kterou jsem se před ním snažila utajit.

„Co tím myslíš?“

„Nepřej si, aby mi na tobě záleželo.“ Vyhlédnu z okna, ale černou noc za ním nevnímám. Vidím Nikki. Své rodiče. Pevně semknu víčka, abych jejich podoby zaplašila.

Josh foukne do svého čaje, přestože už určitě vychladl. „Jde o tvou přítelkyni, vidíš?“ Nejspíš neexistuje nikdo, komu by se ty zvěsti nedonesly, dokonce i když tu pobývá pouhé tři týdny.

Přikývnu, ale mlčím. Do klína mi vyskočí Nox a dívá se na mě, jako kdyby se chtěl ujistit, že moje náklonnost k němu zůstala stejná. Políbím ho na hlavu a on slastně zapře.

„Stejně zítra odjíždíš, takže se tím nemusíš nijak zvlášť trápit.“ Snažím se o veselý tón, abych alespoň trochu zahнала napětí, které v pokoji zavládlo.

„Tak či tak, těch pár týdnů jsem si s tebou moc užil. Za padesát babek to stálo.“

„Prosím?“

„Vsadil jsem se s pár lidmi, že mě budeš chtít i po rovnodennosti.“ Josh se sebevědomě zasměje. „Člověk nemůže vždycky vyhrát.“

V žaludku se mi rozlije příšerný pocit, a tak se rychle napiju čaje, abych se ho zbavila. „Ty ses ohledně mě vsadil?“

Josh zachytí můj pohled a výraz mu zjihne, jako by si až nyní uvědomil, jak hrozně ta slova vyzněla. „Tak jsem to nemyslel,“ bránil se. „Chtěl jsem jen říct, že jsem si ten čas s tebou vážně užil. Opravdu.“

Natáhne se, aby mě chytil za ruku, já však ucuknu. „Tak moc, že jsi šel za svými kumpány a vsadil na to peníze.“

„Byla to jen hloupá sázka, to je všechno. Je mi to líto, hlavně proto, že to, co jsem řekl, myslím vážně.“ Josh sklopí oči k podlaze a já nemám dost sil, abych se na něj dál zlobila.

Už takhle je mi dost trapně. Ještě horší než samotná sázka je pro mě však to, že mě ranil. Nechci, aby to věděl.

„Mně se to s tebou taky moc líbilo,“ dostanu ze sebe nakonec. „Těch padesát babek se vyplatilo.“ Moje slova znějí kousavě, Josh se ale přesto usměje.

„To rozhodně,“ souhlasí.

V tu chvíli si přísahám, tak jako vždycky na sklonku léta, že už se do žádného dalšího vztahu nevrhnu. Léto je pro mě obdobím, kdy zoufale toužím po lidském doteku, po blízkosti dalšího člověka, a poslední tři roky jsem se tomu nebránila, protože na tom vlastně nesešlo. Moje city nemají dlouhého trvání, takže ať už jsem s kýmkoli, nebezpečí mu nehrozí.

Postupem času však své nestálé pocity vnímám jako prokletí a nerada bych to prožívala celé znovu. Nechci už v očích člověka, s nímž jsem se sblížila, vídat odraz své vlastní nejistoty.

Teď tady s příchodem podzimu sedím a pohled na zklamání v Joshově tváři i neupřímné omluvy z vlastních úst mě utvrzují v tom, že to za to nestálo.

Zvednu Joshův prázdný hrnek od čaje a vstanu právě včas, abych na černé obloze zahlédla záblesk zářivě zeleného světla.

Vyhlédnu z okna a Josh se postaví vedle mě.

Vzápětí se znovu zablýskne.

„Viděl jsi to?“ vyhrknu.

„Viděl.“ Do hlasu se mu vkrade napětí, které v něm předtím nebylo.

Potom se oblohou beze vší pochybnosti mihne sytý červený pruh světla připomínající gymnastickou stužku.

Hrnky mi vyklouznou z rukou. Dopadnou na podlahu a roztrhají se na kusy.

S Joshem v patách se vyřítím z domku ven.

Jakmile se ocitnu na volném prostranství, ucítím na kůži elektrizující změnu v atmosféře, jako tisíce drobných jehliček pronikajících mi do paží, na nichž

se mi zjeví jemné chloupky. Za neustávající hry světél nad námi se rozběhneme směrem k zahradám. Na noční obloze se vlní barvy, zelenomodrý tanec obklopený spirálami fialové a žluté, jako kdyby si v horních vrstvách atmosféry samotné slunce hrálo na malíře.

Nad školními pozemky se rozlévá polární záře a osvětluje nás úžasným spektrem barev. Jenže tohle není Aljaška ani Norsko nebo Island. Jsme v severní Pensylvánii, schouleni na úpatí Poconoských hor.

Polární záře je to poslední, co bychom tu toužili spatřit.

Studenti už se shromáždili v zahradách, aby oslavili příchod podzimu, jejich smích a dřívější veselí však nyní nahradil úzkostný šepot a nervózní ticho. Sklenky cideru a skořicového čaje zůstaly opuštěně ležet na dlážděných chodnících a zraky všech se upírají k ozářenému nebi. Josh stojí vedle mě, ale jeho obvykle uvolněné držení těla se změnilo: páteř má nepřirozeně rovnou a dlaně zatíná v pěst.

„Už jsi tohle někdy předtím viděla?“ Oči má široce rozevřené a v hlase mu zaznívá údiv. Údiv a strach.

„Ne.“

Oblohou se mihne neonově zelený oblouk a vystělí vzhůru, kde se změní v odstíny červené a růžové. Kdosi za mnou zalapá po dechu a mně po zádech přeběhne mráz.

Posledních dvacet let pomáhají čarodějové na obou pólech určovat směr sluncem nabitých částic. Jsme vůči jejich radiaci imunní, kdyby však pronikly atmosférou, míra radiace by pro soumravné představovala přílišné nebezpečí.

Soumravní trvají na tom, že kouzla jsou jen naší záležitostí, že se nám do nich nechťejí míchat a raději nám půjdou z cesty. Nechápu ale, že přesně to dělají – *stojí* nám v cestě, blokují ji tak moc, že je nedokážeme obejít. Jejich nezáměr je naprosto ničivý a má na svědomí jediný domov, který kdy budeme mít. Kouzla představují jen prozatímní řešení, křehkou stabilitu. Potřebujeme od soumravných pomoc, jenže nikdo z nich nechce slyšet, že i oni jsou součástí celého problému – že to oni ten problém nyní *působí*.

Děláme, co je v našich silách, ale zbytek už je na nich.

„Co se to sakra děje?“ Josh upřeně hledí na světla nad námi a já si nejsem jistá, jestli opravdu touží slyšet odpověď.

„Nemáme dost čarodějů na to, aby udrželi pod kontrolou veškerá území, která soumravní vzali za své. Kouzla by se neměla používat v tak obrovském měřítku – Země potřebuje divokou přírodu, místa, kde nejsou lidé, která nejsou

podrobena jejich nadvládě.“ Obličej mám stále obrácený k obloze. „Začala se bránit a my už na všechno nestačíme.“

Zemskou atmosféru protne další proud slunečního větru a po nebi se mihne nafialovělá světelná šmouha, která jasně ozáří zahradu, v níž právě stojíme.

„Měli bychom být dostatečně silní na to, abychom situaci udrželi pod kontrolou,“ ozve se za mnou Paigein hlas. Ačkoli jsem ji neviděla přicházet, nepřekvapuje mě, že se tady objevila.

„Jak to myslíš?“ zeptá se Josh.

Paige ho sjede pohledem. Zamračí se a potom se obrátí zpátky ke mně. „Copak jsi o tom neslyšel? Naši generaci se poštěstilo mít mezi sebou vždyčara.“

„Nech toho, Paige.“ Hrdlo mi zaplaví horkost. Vrhnu na ni zlostný pohled, ona se však nenechá vyvést z míry.

„Čeho? Myslíš, že nemá právo vědět, že nás všechny záměrně vystavuješ nebezpečí, protože odmítáš využít svou moc? Není přece náhoda, že se první vždyčar za posledních sto let objevil právě teď, když ho potřebujeme nejvíc. Bohužel není ochoten mít s kouzly cokoli společného,“ zavrčí Paige nenávistně.

Tohle je ten problém, když si někoho pustíte k tělu až příliš: zná veškerá vaše tajemství ještě dlouho poté, co váš vztah dospěje ke svému konci. Stále přesně ví, co říct, aby vás co nejvíce ranil.

„Má k tomu své důvody.“ Od Joshe je vážně milé, že se mě zastává, ale není to k ničemu.

„Znám její důvody zatraceně dobře, daleko líp než ty.“ Paigein tón je tak kousavý, že Josh raději zavře ústa a svá další slova si nechá pro sebe. Paige se obrátí ke mně. „Hra se změnila, a jestli je cenou za tvou pomoc smrt několika málo lidí, stojí to za to.“ Mluví jako pravá čarodějka zimy, její slova ale přesto zmírňuje nepatrný náznak smutku.

„Myslím, že Nikki by s tebou nesouhlasila.“ Mluvím tak tiše, že mě slyší pouze Paige. Poznám, že ji moje slova ranila. Malinko sebou trhne a ztěžka polkne.

Nejradši bych tu větu z úst nikdy nevyпустила. Nikkiina smrt se Paige dotkla stejně silně jako mě. Tvořily jsme nerozlučnou trojici. Vášnivá a spontánní Nikki představovala dokonalý kontrast vůči Paigeině otevřenosti a akurátnosti, stálost obou pak poskytovala stabilitu mně.

Nikki nevadilo, když jsme se s Paige začaly scházet. Strávily jsme s Paige hodiny a hodiny úvahami nad tím, jak jí to sdělit, každé slovo jsme bolestně